

A Szegedi Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság Szegeden, 2018. október 17. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A lopás vétsége miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2018. január 17. napján kihirdetett **9.Bf.313/2017/4.** számú ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

A vádlott terhére megállapított bűncselekményt **közvetett tettesként** elkövetettnek minősíti.

A próbára bocsátását mellőzi, a vádlottat **megrovásban részesíti.**

A vádlott személyi adatainak feltüntetését **mellőzi.**

Egyebekben a másodfokú ítéletet helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Békési Járásbíróság a 2017. augusztus 3. napján kihirdetett 1.B.11/2017/18. számú ítéletével vádlott neve vádlottat az ellene lopás vétsége [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont] miatt emelt vád alól felmentette.

Megállapította, hogy a felmerült 132.300,- forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az első fokú ítélettel szemben az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére - felmentése miatt - bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása érdekében. Az ügyész fellebbezése írásbeli indokolásában intézkedés, próbára bocsátás alkalmazását indítványozta.

A Békés Megyei Főügyészség az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal fenntartva, az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

A védő a másodfokú fellebbezési nyilvános ülésen az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A Gyulai Törvényszék a 2018. január 17. napján kihirdetett 9.Bf.313/2017/4. számú ítéletével az első fokú ítéletet megváltoztatta, a vádlottat bűnösnek mondta ki lopás vétségében [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont]. Ezért őt 1 év próbára bocsátásra ítélte. Kötelezte 133.300,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

A másodfokú bíróság ítéletével szemben a vádlott és a védő jelentettek be fellebbezést felmentés érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy az ítélőtábla a másodfokú ítéletet változtassa meg, a vádlott cselekményét közvetett tettesként elkövetett lopás vétségének minősítse, egyebekben a másodfokú ítéletet hagyja helyben.

A fellebbezési nyilvános ülésen a vádlott és a védő a vádlott bűncselekmény hiánya okából történő felmentését indítványozták.

Az ügyész az írásbeli indítványát fenntartva, a harmadfokú eljárás lefolytatásakor hatályos Be. alkalmazására tett külön indítványt.

Az ítélőtábla a vádlott és a védő fellebbezését alaptalannak ítélte.

A harmadfokú bíróság a Be. 618. § (1) bekezdés b) pontja alapján a másodfokú ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú eljárást felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az első- és a másodfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le.

A másodfokú bíróság az első fokú ítélet tényállását két részmondat mellőzésével helyesbítette, mivel azok helytelen megállapításokat tartalmaztak.

A másodfokú bíróság által így helyesbített tényállás megalapozott és az a harmadfokú felülbírálat alapját képezte.

Az ítélőtábla álláspontja szerint a megalapozott tényállásból a másodfokú bíróság helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére.

E körben még a következőkre kíván rámutatni:

Ha és amennyiben a vádlott kizárólag csak kivágta volna a csatorna parton lévő fákat és azokat a helyszínen hagyja, akkor is természetvédelmi szabálysértést valósított volna meg (A szabálysértésekről szóló 2012. évi II. törvény 187. § (1) bekezdése), mivel a kivágáshoz nem rendelkezett a szakhatóság - önkormányzat - engedélyével.

A vádlott az engedély nélküli kivágást követően a fát a birtokába vette, a saját tanyájára vitette, azt nem szállította el a tulajdonos önkormányzathoz, így a tulajdonost birtokától megfosztotta. Ezen felül pedig a birtokába került fát el is égettette.

A vádlott fenti magatartása eltulajdonítási szándékra utal, ezáltal a lopás törvényi tényállása megvalósult. E mellett nem bír jelentőséggel, hogy a vádlottat a cselekmény elkövetése során az út tisztítása motiválta, mivel az az eltulajdonítás jogellenességét nem zárta ki.

Helyesen utalt arra a másodfokú bíróság, hogy a lopásnak nem tényállási eleme a haszonszerzési célzat, ugyanakkor e körben kifejtett indokait annyiban helyesbíti a harmadfokú bíróság, hogy a vádlott a megszerzés pillanatában nem jogtalan haszonhoz, hanem a fa birtokába jutott.

A vádlott cselekményét a törvényszék helyesen minősítette lopás vétségének, azonban tévedett a vádlott tettesi minőségét illetően.

A másodfokú bíróság által helyesbített, így a harmadfokú eljárásban is irányadó tényállás szerint ugyanis a vádlott nem maga vágta ki és szállította és tüzelte el a fát, hanem az alkalmazottait utasította erre, akik ennek eleget is tettek.

A vádlott az utasítás közlésekor tisztában volt azzal, hogy a megtisztítandó terület nem az ő tulajdona, illetve hogy a fák kivágásához nem rendelkezik engedéllyel, amit azonban az alkalmazottak nem tudtak.

A lopás elkövetési magatartása az idegen dolog jogtalan eltulajdonítás érdekében történő elvétele.

Az irányadó tényállás szerint a vádlott az elvételben nem vett részt, arra a tévedésben lévő alkalmazottait utasította.

A Btk. 13. § (2) bekezdése értelmében közvetett tettes az, aki a szándékos bűncselekmény törvényi tényállását tévedésben lévő személy felhasználásával valósítja meg.

A fentiekre figyelemmel az ítéletábra - osztva a fellebbviteli főügyészség álláspontját - a vádlott terhére megállapított bűncselekményt közvetett tettesként elkövetettnek minősítette.

A törvényszék által értékelt bűnösségi körülményeket tekintve az ítéletábra a vádlott javára további enyhítő körülményként értékelte az időmúlást, hiszen a cselekmény elkövetése óta több mint két év eltelt.

A súlyosító körülményként értékelt hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottsága nem volt értelmezhető az ítéletábra álláspontja szerint, mert nem derül ki, hogy a helyi vagy az országos szintű elszaporodottságot értékelte ekként, illetőleg, hogy mely bűncselekmény az elszaporodott, a lopás általában vagy a falopás. Ezért az ítéletábra e súlyosító körülményt, csak kisebb súllyal vette figyelembe.

A vádlott büntetlen előéletű, a kárt megtérítette. Az ítéletábra álláspontja szerint a másodfokú bíróság által alkalmazott próbára bocsátás az eljárás jelen szakaszában már méltánytalan hátrányt jelentene a vádlott számára, különös tekintettel arra, hogy az időmúlás mellett az első fokú ítélet óta is közel másfél év telt el.

Erre figyelemmel a harmadfokú bíróság a próbára bocsátást mellőzte és a vádlottat a Btk. 64. § (1) és (2) bekezdése alapján megrovásban részesítette, mert a vádlott cselekménye már olyan csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy a vele szemben alkalmazható legkisebb büntetés és más intézkedés alkalmazása szükségtelen.

Az első fokú ítélet rendelkező része az akkor hatályos Be. 258. § (2) bekezdés b) pontja alapján tartalmazta a vádlott nevét és személyi adatait. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság tévesen állapította meg másodfokú határozata rendelkező részében ismételten a vádlott személyi adatait,

ezért azt az ítéletábra mellőzte.

A másodfokú határozat egyéb rendelkezései törvényesek.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábra a vádlott és védő fellebbezését nem ítélte alaposnak, azonban a másodfokú határozatot hivatalból is felülbírálvá, azt a rendelkező részben foglaltak szerint a Be. 624. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 623. § alapján helybenhagyta.

, 2018. október 17.

Dr. Benedek Tibor sk.
a tanács elnöke

Sefta Márta dr. sk.
előadó bíró

Dr. Cserháti Ágota sk.
bíró

Az Szegedi Ítéletábra Bhar.I.197/2018/5. számú ítélete és a Gyulai Törvényszék 9.Bf.313/2017/4. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2018. október 17.

Dr. Benedek Tibor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő